

Erdélyi kedvenc élményeim

A tanévben talán a legjobban az erdélyi osztálykirándulást vártam, melyre május 8-án hajnali négykor indultunk. Klcsit izgultam is, hogy nem fogok tudni kikelni az ágyamból ilyen korán, de szerencsére velem együtt mindenki pontosan érkezett.

Első napunk legnagyobb részét a buszon töltöttük, azért egy-két városban megálltunk és megtekintettük az ottani nevezettségeket. A legjobban nekem a gyönyörű nagyváradi római katolikus székesegyház és Szent László hermájának másolata tetszett. A Szent László Látogatóközpontban a herma megcsodálása mellett még sok érdekes dolgot megtudhattunk róla és az akkori korról. Este nyolc óra körül értünk Zetelakára, a szállásunkra, nagyszerű fogadtatásban volt részünk a szállásadóink által, megkínáltak minket kólával és isteni finom kaláccsal. A szívélyes köszöntés után mindannyian elfoglalhattuk a házunkat és megvacsoráztunk.

Másnap rengeteg helyen jártunk, láttunk gyönyörűen kidolgozott székelykapukat Székelyudvarhely közelében, ittunk szerintem nagyon rossz és maró ízű borvizet, megtekintettük Farkaslakán Tamási Áron emlékházát és iskoláját, ezek mellett ellátogattunk Korondra Józsa János kerámia műhelyébe, ahol szebbnél szebb edényeket készítenek és árulnak. A napban a kedvencem mindenestre a paradisi sóbánya és sószoros volt. A sóbánya mintha egy külön világ lett volna a föld alatt, sokakat küldenek oda terápiás jelleggel, ugyanis jó a tüdőnek az ottani levegő, ezért jól kiépítették, hogy ne unatkozzanak, még földalatti templomuk is van. A sószoros egy

varázslatos kilátással rendelkező tanösvény, melyet időhiány miatt nem teljesen jártunk be. Nagy szerencsének örvendtünk, ugyanis a borús időjárás ellenére eső nem zúdult a nyakunkba. Este amikor hazaértünk megbeszéltük a másnapi programot és örömmel fogadtuk a hírt, hogy csak 8 óra körül kell kelni.

A harmadik nap megmásztuk a Hargitát, nekem egyébként az egész hétből ez a kedvenc élményem. Amikor megérkeztünk, egy traktor húzott fel minket egy darabig, majd a saját lábunkon haladtunk tovább. A látvány, ami elénk tárult, valami hitehetetlen gyönyörű volt. Felfelé menet sokat csúszkáltunk és többen (majdnem) elestünk. Eddig is fantasztikus tájat csodálhattunk, ám amint felértünk, még szemet gyönyörködtetőbben hatott. Itt láttam szerintem életem legnagyobb havát, körülbelül fél méter magas lehetett. Szalagozás után jöttünk is lefelé és közben megálltunk egyet hógolyózni. A végére többeknek facsarni lehetett a vizet a kesztyűjéből, mivel a játék közben nagyon átázott. Viszonylag korán visszaértünk Zetelakára, ezért a közeli sportpályán kapcsolódtunk ki. Akadtak olyanok, akik fociztak és olyanok is, akik röpiiztek. Az osztály közösen is métázott egyet, amibe még Bene Tanárnő is beállt.

Utolsó teljes napunkon reggel ellátogattunk a gyergyói Salamon Ernő Gimnáziumnak a 18. alkalommal megrendezett hagyományörző napjára. Az ott tanulók egy hagyományos táncdal készülték, illetve minden osztályteremben megjelentettek valamit a kultúrájukból, mi például a tradicionális ételeik és a háborús tárgyaik kiállítását tekinthettük meg. A napot a Gyilkos-tónál folytattuk, amit bár nem sétáltunk körbe, mégis megfigyelhettük, mennyire csodálatos. Ezt követően a Békás-szorosban sétáltunk a patak mentén. Ezen a napon már csak a mádéfalvi veszedelem hőseire emlékeztünk meg, a Babba Mária szoborhoz látogattuk el és a papok fürdőjébe lógathattuk bele a lábunkat. Amikor

este visszaértünk, elkezdtünk összepakolni, hogy ne másnap reggel teljen vele az idő.

A hazautazás napján már nem sok helyen álltunk meg, de például Nagygálambfalván Kányádi Sándor sírját megkoszorúztuk és Marosvásárhelyen a Kultúrpalotába is benéztünk. Marosvásárhely után már csak szükség esetén tartottunk rövid pihenőt, az út további része pedig jó hangulatban telt, beszélgettünk, zenét hallgattunk és köszönetet mondtunk tanárainknak és sofőrjeinknek.

Ezalatt az öt nap alatt számtalan élménnyel gazdagodtam és nagyon boldog vagyok, hogy eljuthattam Erdélybe. Szerintem a kirándulás alatt sok tapasztalatot szerzett mindenki és még jobban összekovácsolódott az osztály. Sőt, a végére már gyorsan be tudtunk állni a csoportképre egy-egy szalagozás, illetve koszorúzás után. Nagyon szépen köszönök mindenkinek mindent.